

PASQUINS PER A LA REVOLTA VEGETAL

I

Mireu quina hora ens enreixa el paisatge!
Veni a veure com ens seguen l'aire!
Obriu els ulls i la ment a la saga
de la desfeta!

Excavadores del dòlar claven dent
al moll de l'os de l'esperança oberta.
Guaiteu el cel, esquarterat, en venda!
L'aigua, ferida!

Peixos que fugen del seu lloc d'origen,
núvols errants, amb la color perduda,
traç esqueixat d'ocells sense memòria,
tanques que tanquen!

No dem més ales al vol de la queixa.
Desem la por, calcem-nos la sabata
i obrim escletxes d'unitat diversa,
front de mil cares!

Gosem tallar el cap de tot esquema
que ens barri el pas cap als revolts inèdits.
Arreu plou plom sobre mullat: plantem-li
arreu batalla!

Sota la bota del desordre estable
que s'emmascara d'ordre a cop de tralla,
pel camp comú, arrasat, m'aventuro
i em cerco el rostre.

Davallo al pou i contemplo la lluna,
pujo carenes i esguardo la terra,
arreu m'endinso, arreu, i veig la dona
colonitzada.

Surto a la plaça i contemplo la dona,
salto parets i, al clos, trobo la dona,
alço els ulls als balcons, i hi veig la dona
vetllant la vida.

La veig amb davantals plens de paraules
menudes, confinades al misteri...
en l'olor dels lilàs; en la bugada

contradictòria

de suor muda i somnis engrunats
al fons de les butxaques. Vella obrera
de l'amor i del goig al taller obscur
de cada casa.

La veig amb cicatrius que no guareixen.
L'he vist exiliada del seu cos,
la veig, però, amb els polsos plens de saba,
proa i escuma!

L'he vist vinclada sota el pes atàvic
del poder del seu ventre, usurpat,
mudat en servitud: fosca deessa
sense reialme!

I la veig sola. L'he vist com llescava
un pa pastat amb farina de mescla:
blat d'alegria i l'amargor dissolta
de la impotència.

La veig. Em veig en el mirall que em dreça
la meva imatge múltiple, que sóc
ona del llarg seguici de les dones,
mar enreixada.

No dem més ales al vol de la queixa!
No sentiu, a ple cos, com brolla l'herba?
Enderroquem les tanques que l'enclouen.
Esventrem els límits.

Baixeu, veniu a la dansa futura
que s'obre, verda, amb aires de revolta.
Plantem ja l'aire de l'alliberament,
vestim-nos d'heura.

Iniciem la Història. Acabem
amb el segrest de l'aigua i amb l'imperi
del foc i el ferro. Inundem-nos amb fulles
de la tendresa!

Bastim el sol de l'energia dolça!
Salvem el dia i que l'hora s'enrami!
Que el canvi dugui arracades de festa,
tabals d'aurora!

Recuperem l'orgull de dir-nos dones!
contra corrent, tramuntant els orígens,
el nostre ventre serà un arc: la fletxa

serà la vida.

II

Dones, baixeu, veniu
a la dansa de l'herba.
Enramem els balcons
i preparem la terra.
Reguem-la amb pluja i sol,
defensem-la amb les dents,
perquè hi arrel·li l'arbre
de l'alliberament.

Sembrem-hi la llavor
i el verd de la tendresa,
el blat de l'enrenou
l'aventura i la menta
i quan neixin els brots
cridem-ho a tots els vents,
perquè s'espigui l'arbre
de l'alliberament.

Vestides en saó
de la revolta encesa
al cim dels campanars
desplegarem banderes,
banderes sense orgull,
color de goig novell,
perquè floreixi l'arbre
de l'alliberament.

Aviarem coloms
per encetar la festa
i inventarem camins
en cels sense fronteres.
Arreu tindrem hostal,
farem convit arreu,
amb la fruita de l'arbre
de l'alliberament.

Marçal, Maria Merçè. "Pasquins per a la revolta vegetal" . *Llengua abolida* (1973-1988). Edicions 3 i 4. València, 2000.